

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1042: Cổ Đức Tu Hành Ất Phải Ngộ Bốn Tánh Trước

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 090)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cổ đức tu hành ắt phải ngộ bốn tánh trước, cổ nhân chứng đạo nhiều hơn người thời nay, nguyên nhân quan trọng nhất thực sự chính là ở chỗ này.】

Chúng ta từ trên sự thật mà quan sát, liền biết câu nói này giảng không hề sai. Chúng ta xem “Cao Tăng Truyện” nói về những người tu hành xuất gia; chúng ta xem “Cư Sĩ Truyện”, “Thiện Nữ Nhân Truyện” nói về những người tu hành tại gia, người xưa khai ngộ chứng quả xác thực là nhiều hơn người hiện tại chúng ta. Người hiện đại đừng nói là chứng quả không có, mà ngay cả khai ngộ cũng đều không có. Việc tu hành này, vấn đề trở nên nghiêm trọng rồi. Thế nào gọi là khai ngộ? Tôi nói một cách rất cạn và dễ hiểu: có năng lực phân biệt được chân - giả, tà - chánh, thị - phi, thì người này được xem là đã khai ngộ rồi, hiện nay chúng ta không có loại năng lực này. Kẻ lấy giả làm chân, lấy tà làm chánh, lấy ác làm thiện, có rất nhiều người như vậy. Điều này quả thật là sai lầm quá mức, sai quá nhiều rồi, thực sự gọi là tu hành đui mù, luyện tập xằng bậy (manh tu hạt luyện), mê hoặc điên đảo. Chúng ta thử hỏi: Vì sao lại có hiện tượng này? Vì không ngộ bốn tánh trước, không nghe Kinh; nói cách khác, là do đọc Kinh quá ít. Có lẽ có người nói, tôi thấy những đồng tu này ngày ngày đọc Kinh, đọc không ít đâu! Không sai, là ngày ngày đều đọc Kinh, Kinh đọc rất nhiều, nhưng không hiểu, không giải nghĩa. Không giải nghĩa thì chẳng có tác dụng gì, cho nên đọc Kinh là phải giải nghĩa, phải hiểu được ý nghĩa của nó, đọc Kinh là phải khai ngộ. Cổ đức dạy người sơ học, tôi dạy người sơ học, cũng là dạy bạn đi tụng một bộ Kinh, không cầu giải nghĩa. Nhưng chư vị không được hiểu lầm, tôi dạy bạn đọc một bộ Kinh không cầu giải nghĩa, đó là một quá trình, chứ không phải vĩnh viễn là như vậy. Tôi dạy bạn chỉ là ba năm, năm năm không cầu giải nghĩa, chứ không phải bảo bạn vĩnh viễn không cầu giải nghĩa, thế thì

bạn đã hiểu sai rồi. Ba năm, năm năm lúc khởi đầu, người xưa nói là năm năm, tôi thì rút ngắn thời gian lại, còn ba năm. Ba năm này là đọc Kinh để tu định, tâm thanh tịnh thì mới giải nghĩa được, tâm không thanh tịnh sẽ không thể giải nghĩa, đạo lý là ở chỗ này. Ba năm để tâm định lại, tâm đã lắng đọng thanh tịnh rồi, thì khi tiếp tục nghe giảng Kinh, vừa nghe liền khai ngộ.

Đạo lý này vốn dĩ nằm trong “Kinh Kim Cang”: “Tín tâm thanh tịnh, tác sanh thật tướng”, chẳng phải đã giảng rất rõ ràng rồi sao? Tín tâm của bạn thanh tịnh, vừa nghe, trí tuệ thật tướng liền khai mở. Người bình thường chúng ta nghe Kinh, vì sao không khai mở trí tuệ? Vì tâm không thanh tịnh, trong tâm vẫn còn thị phi nhân ngã, vẫn còn tham sân si mạn, dùng cái tâm như vậy để nghe Kinh, thì nghe cả đời cũng sẽ không khai ngộ. Chúng ta so sánh với người xưa, khuyết điểm chính là phạm phải ở chỗ này. Không phải là thiên phú của người xưa giỏi hơn chúng ta, không có cái đạo lý đó. Vừa rồi đã nói, pháp này bình đẳng, không có cao thấp (thị pháp bình đẳng, vô hữu cao hạ), làm gì có chuyện người xưa giỏi hơn chúng ta? Không có! Thực ra chính là nhân duyên của người xưa tốt hơn chúng ta, có vị thầy giỏi chỉ đạo họ, và họ thực sự chịu làm. Trước tiên là đem tâm định lại, sau đó mới cầu trí tuệ. Trí tuệ thực sự mà nói, Kim Cang Bát Nhã là đệ nhất.

Có lẽ đồng tu lại hỏi, chúng ta từng nghe người ta nói, trong Phật Pháp là “Khai trí tuệ Lăng Nghiêm, thành Phật Pháp Hoa”, vì sao Thầy lại nói là “Khai trí tuệ Kim Cang”? “Kinh Kim Cang” không khai mở được trí tuệ đâu, hãy đi đọc “Lăng Nghiêm” đi. Trí tuệ khai mở từ “Kinh Kim Cang” là Kim Cang trí tuệ, viên mãn hơn “Lăng Nghiêm”, nhưng “Kinh Kim Cang” lại rất không dễ hiểu, còn “Kinh Lăng Nghiêm” thì dễ hiểu, “Kinh Lăng Nghiêm” giảng rất chi tiết. “Kinh Kim Cang” trong từng câu từng chữ đều hàm chứa vô lượng nghĩa, bạn tuy niệm, nhưng bạn nhìn không ra; thế nhưng ý nghĩa trong “Kinh Lăng Nghiêm” lại hiển hiện ngay trên mặt chữ, bạn có thể nhìn ra được, dễ khai mở trí tuệ, là cái đạo lý như thế. Nhưng chân thật mà nói, nếu không có người giảng giải thì vẫn rất khó, đây chính là điều Phật nói trong “Kinh Pháp Hoa”, Bồ Tát nói trong “Đại Luận”: “Phật pháp vô nhân thuyết, tuy trí mạt năng giải” (Phật pháp không có người giảng nói, dầu là bậc trí cũng chẳng thể hiểu). Phải là hạng người nào nói? Người từng trải (quá lai nhân) nói. Người từng trải là gì? Là người vô ngã, vô nhân, vô chúng sanh, vô thọ giả, người đó gọi là người từng trải. Nếu như vẫn còn có nhân, có ngã, có chúng sanh, có thọ giả, thì người đó cũng giống như chúng ta, không phải là người từng trải. Họ nói thì vẫn chưa

được, vì sao vậy? Vì bản thân họ chưa khai ngộ. Bắt buộc phải thực sự là người từng trải, tri kiến của họ đạt được một phần nhỏ của Phật, thì sẽ không nói sai. Đây là điều chúng ta cần phải biết, vì sao người thời nay không bằng người xưa.

Chúng ta xét từ một phương diện khác mà nói, đó là duyên phận của người thời nay không bằng người xưa. Xã hội hiện đại giảng Kinh Đại Thừa, người giảng rất ít, mà muốn đem kinh nghĩa của những bộ Kinh Đại Thừa này giảng cho thật thấu triệt, thì lại càng ít hơn. Có một số lão pháp sư giảng Kinh, thuở tôi mới sơ học, có nghe một số lão pháp sư giảng Kinh, ví dụ như khi các vị lão pháp sư này giảng “Kinh Kim Cang”, thông thường thời gian giảng “Kinh Kim Cang” sẽ không vượt quá một tháng, đại đa số đều là nửa tháng, hai mươi ngày, một tháng, thì một bộ “Kinh Kim Cang” này liền giảng xong. Tôi đã từng nghe qua, pháp sư giảng Kinh đoạn đầu thì giảng rất chi tiết, đoạn sau càng giảng càng nhanh, đến đoạn cuối thì cứ đọc lướt qua cho xong. Khi ấy chúng tôi còn trẻ, thân làm học trò nên thỉnh giáo lão pháp sư: “Lão hòa thượng! Ở phần sau này, vì sao ngài chỉ đọc lướt qua đơn giản như vậy, chốc lát đã giảng xong rồi?”. Ngài bảo chúng tôi, ngài dạy chúng tôi, nhưng kỳ thực ngài dạy chúng tôi như thế là sai lầm, không chính xác (*), hiện tại chúng ta hiểu ra rồi, lúc đó thì chưa hiểu, ngài nói: “Phần sau không có ai nghe nữa, con còn giảng nó làm gì? Sự nhẫn nại của người nghe Kinh không được lâu, mấy ngày đầu họ đến để ủng hộ, đến phần sau thì không đến nghe nữa, thì cứ đọc qua cho xong đi, mau mau kết thúc”. Dùng một tâm thái như vậy để giảng, để nghe, chứ vị nghĩ xem, làm sao bạn có thể khai mở trí tuệ chứ? Chúng ta ở trên bộ Kinh này, phần trước đã nói qua, hai nửa phần trước và sau, nửa phần sau của “Kinh Kim Cang” ý nghĩa sâu xa, nửa phần trước ý nghĩa có sâu có cạn, nửa phần sau ý nghĩa chỉ có sâu chứ không có cạn. Nếu ngài không giảng cạn kẽ, giảng cho thấu triệt, thì sao có thể xứng đáng với mọi người? Người ta bỏ đi hết rồi, nhưng tóm lại vẫn còn vài người ngồi ở đây nghe mà? Có một người ngồi ở đây nghe, thì ngài cũng đã có lỗi với người đó rồi, “trong cửa nhà Phật, không bỏ sót một ai”. Người nghe nghĩa cạn đương nhiên là nhiều, người nghe nghĩa sâu thì họ nghe không hiểu, nghe không hiểu thì họ cảm thấy không có đạo vị. Cho nên, nghe Kinh mà nghe đến cuối cùng, người càng lúc càng ít, là chuyện bình thường. Càng giảng càng sâu, sâu rồi thì họ nghe không hiểu, nghe không hiểu thì họ không đến nữa, đây là sự thật.

Người giảng Kinh nhất định phải giảng cạn kẽ, còn lại một người cũng phải giảng cạn kẽ, không có ai cũng vẫn phải giảng cạn kẽ. Nguyên nhân vì

sao? Hiện nay chúng ta đang ghi hình, đang ghi âm, tại hiện trường không còn một người nào cũng không sao cả! Cuốn băng này sẽ lưu bố mười phương, người trên toàn thế giới đều đang nghe, đây đều là sự thật, người trên toàn thế giới đều đang nghe, không biết là có bao nhiêu người đang nghe! Đặc biệt là hiện nay, cuốn băng của chúng ta tương lai đều sẽ được đưa lên mạng internet quốc tế, mạng internet quốc tế có thể tiếp nhận được thông tin này của chúng ta, hiện nay có hơn năm mươi triệu, hơn năm mươi triệu đơn vị có thể nhận được thông tin này của chúng ta, quý vị phải biết rằng, chúng tôi giảng Kinh không xem trọng số người ở hiện trường, hiện trường có người nghe hay không, không quan trọng! Chúng ta biết rằng toàn thế giới có năm mươi triệu chiếc máy tính có thể tiếp nhận được những tài liệu này của chúng ta, hơn nữa những pháp âm này còn được lưu truyền dài lâu. Nếu như không giảng cho nghiêm túc, không giảng cho chi tiết, thì làm sao có thể xứng đáng với Phật Bồ Tát? Làm sao có thể xứng đáng với tất cả chúng sanh? Điều này có nghĩa là, Kinh của chúng ta mãi cho đến chữ cuối cùng, cũng phải giảng giải một cách cặn kẽ chi tiết, quyết định không thể mơ hồ, quyết định không thể qua loa đại khái, đạo lý chính là ở chỗ này. Thuở trước những vị lão pháp sư ấy nói với chúng tôi câu nói đó, chúng tôi suy xét lại thì cũng không thể trách các ngài được. Vì sao vậy? Vì thời điểm đó vị pháp sư ấy không có ghi âm, cũng không có ghi hình, đều là trực tiếp tại hiện trường, người ở hiện trường ngày một ít đi, kết thúc cho mau, thì cũng có đạo lý, cũng đúng thôi.